

Krištof je imel Ljubljano rad

Pred 41. obletnico ustanovitve Osvobodilne fronte slovenskega naroda so 26. aprila v KS Gradišče, na hiši v Veselovi 13, kjer se je 27. januarja 1910 začela življenjska pot revolucionarja, misleca in državnika Edvarda Kardelja, odkrili spominsko ploščo. Ob prisotnosti najvidnejših družbenopolitičnih delavcev naše republike, Ljubljane in občine Center, pionirjev in mnogih občanov je spominsko obeležje, delo akademskega kiparja Marjana Keršiča-Belača, odkril član predsedstva SRS dr. Marijan Breclj.

V nagovoru je Marijan Breclj še posebej poudaril iskreno ljubezen in povezanost Edvarda Kardelja z njegovim rodnim mestom. »Krištof se je za Ljubljano ves čas živo zanimal, večkrat je bil tudi strog, a pravičen sodnik,« je dejal Breclj. Ko se je spopadalo z majhnostjo provincialnega mesta in svojo zaprtostjo, je mestu vlival poguma ter mu pomagal najti prave poti razvoja.

Kardeljevo zanimanje za Ljubljano ni bilo le posledica njegovega snovanja in praktičnega dela na področju izgrajevanja komunalnega sistema; življenje in razvoj rodnega mesta je doživljal tudi kot občan, ki v njem stalno prebiva. Tovariš Kardelj je ves čas opravljal najpomembnejše državniške in politične dolžnosti v SFRJ, vendar je ob tem izredno zahtevnem delu čutil, da je dolžan tudi rodnemu mestu posvečati potrebno skrb in mu nuditi pomoč pri njegovem razvoju.

Ljubljana ve, da je to dolžnost vztrajno in z veliko prizadevnostjo tudi izpolnjeval: pogovori in posvetovanja s kolektivi delovnih organizacij z vseh gospodarskih področij, s kulturnimi, znanstvenimi, socialnimi, šolskimi in drugimi ustanovami, s političnimi aktivisti in tudi z vodilnimi delavci v skupščini mesta in skupščinah občin, vse to je predstavljalo dragoceno pomoč tako pri načrtovanju gospodarskega in kulturnega razvoja kot tudi pomoč, ki jo je s svojo kritično besedo dajal pri reševanju številnih vprašanj komunalne politike.

Rast Ljubljane je primerjal z napredkom drugih republik središč. Ničlikokrat je poudarjal potrebo po hitrejšem razvoju in vzpodbujal sprejemanju pogumnejših načrtov za njeno prihodnost. Odločno se je zoperstavljal stihiskemu razvoju. Stanovanjski graditvi je dajal velik pomen. Izhajajoč iz trdnih načelnih stališč, da je treba raz-

zvijati humane odnose med ljudmi, je prav glede stanovanjske graditve povzdignil svoj glas in se uprl gradnji spalnih naselij, ker je vedel, da se v takih okoljih ne morejo razviti človeški odnosi, kar pomeni, da je okrnjena tudi človekova pravica, da predvsem sam ureja svoje probleme.

Življenja ni videl takega, kot bi moralo biti, pač pa takšnega, kot je. Opozarjal je tudi na to, da je zgrešeno, če se pri urejanju življenjskih raz-

zmer v komuni opušča skrb za tako imenovane majhne, drobne stvari. Prav reševanje teh pogosto pomeni za življenje občana in za sožitje v mestni skupnosti zelo veliko.

Kadarkoli so prihajali ljudje iz našega mesta k njemu po nasvete in pomoč glede vprašanj življenja in razvoja Ljubljane, od njega niso nikoli odšli praznih rok. S skrbjo, ki jo je izkazoval Ljubljani, s pomočjo, ki jo je dajal za njen razvoj, se je tovariš Krištof lepo oddolžil svojemu rodnemu mestu.

In kako Ljubljana? Reči moramo, da se je ves čas zave-

dala, da ima v tovarišu Krištofu resničnega prijatelja, naj boljšega sodelavca in človeka, ki mu je bila njena rast resnično pri srcu. Slovo od njega je občutila z veliko bolečino in iskreno hvaležnostjo. Podoba njenega velikega rojaka in vzornika se ji je vtisnila v neizbrisen spomin.

»Ko odkrivamo ploščo, ki nas bo spominjala na njegovo rojstvo, z globokim spoštovanjem, iskrenostjo in hvaležnostjo ponovno izrekamo svoje zaupanje in zvestobo njegovi misli. Ta nam je v času, ki ga sedaj živimo, še posebej potrebna«, je končal dr. Marijan Breclj.

S SLAVNOSTNE SEJE OBČINSKEGA SVETA ZVEZE SINDIKATOV LJUBLJANA CENTER

Srebrna priznanja za požrtvovalno delo

V veliki dvorani Skupščine mesta Ljubljana je bila 29. aprila 1982 slavnostna seja občinskega sveta zveze sindikatov Ljubljana Center, na kateri je predsednik občinskega sveta Alfred Golavšek podelil zaslužnim posameznikom in osnovnim organizacijam sindikata letošnja priznanja »srebrni znak sindikatov Slovenije«.

Priznanja so prejeli: Zmago Klavžar, tovarna dvokoles ROG, DSSS; Jana Taškar, ČGP Delo, TOZD Delo; Matjaž Glavan, Cankarjeva založba; Liljana Kenda, Državna založba Slovenije; Franc Štok, Mercator, Velepiskrba TOZD TMI; Jože Domitrovič, Integral, Avtobusna postaja; Milorad Guzina, PTT Ljubljana, DSSS; Maks Gale, ŽTO Ljubljana, TOZD za tehn. voz. dejavnost, delovišče Ljubljana; Atif Purić, Slovenijaceste Tehnika, TOZD Družbeni standard; Ljubisav Lukič, Slovenijaceste Tehnika, TOZD Gradnje; Fani Grabnar, ABC Pomurka, Mavrica, DSSS; Stanko Pipa, Metalka, DSSS; Jože Erhatic, Intertrade, DS finančnih služb; Božena Brezovec, Agrotehnika, TOZD Trgovina; Irena Mihajl, Nama, DSSS; Milan Marolt, Emona hoteli, TOZD Grand hotel Union; Radana Rendić, GP Ljubljana, TOZD Stara Ljubljana; Slavko Lisjak, Tabor; Pavla Lindič, Optika; Uda Zor, FNT, TOZD Montanistika, Rudarski inštitut; Andreja Kavar Vidmar, Višja šola za socialne delavce; Anton Drglin, Kinematografi Ljubljana; Poldka Kepic, KC TOZD Gastroenterološka klinika; Marta Zupančič, Zavod SRS za transfuzijo krvi; Karlina Turk, Lekarne; Zdravko Zupan, Ljubljanska banka - Gospodarska banka; Špela Kohne, Jugobanka, Temeljna banka; Olga Gavanski, Občinski svet Zveze sindikatov Ljubljana Center; Marjanca Dobnikar, Uprava za notranje zadeve SML; Meta Kastelec, Temeljno sodišče Ljubljana in osnovne organizacije sindikata: Iskra invest servis, Kartonažna tovarna TOZD Papirna konfekcija in osnovna organizacija sindikata na Fakulteti za strojništvo.

Vsem nagrajencem iskreno čestitamo. Čeprav bi bil vsak od nagrajencev prav gotovo zanimiv sogovornik, ki bi lahko povedal marsikaj zanimivega s področja svojega dela, vseh seveda nismo mogli obiskati. Bolj naključno smo izbrali tri izmed njih in takole so nam povedali:

Atif Purić

»S srcem za gradbince«

Atif Purić ima za seboj izredno dolgo zgodovino delovanja v sindikatih, saj so ga že kot komaj petnajstletnega fantiča sprejeli v izvršilni odbor sindikata pri Slovenijaceste, kjer je zaposlen že trideset let. Nič več ne dela na gradbiščih, pač pa je vodja sektorja za počitniške domove in rekreacijo.

»Da, že tri desetletja sem vprežen v sindikalno organizacijo in če pogledam nazaj, menim, da smo ogromno naredili za delavce in da sem v to vložil tudi precej osebnih prizadevnosti,« je rekel z nemalo ponosa in naštaval, kako je delal kot predsednik sindikalne organizacije, kot tajnik, kot blagajnik,

kot referent za šport, zdaj pa je član konference.

Organizacija je številna, saj združuje 23 tozdov in domala devet tisoč članov. Dela za sindikalne delavce tu ne manjka.

»Če bi šli po vrsti, kaj vse je bilo narejenega s pomočjo sindikata, kaj bi najprej navedli?

»Hudo je bilo, ko so naši delavci živeli v barakah. Uspelo nam jih je vse do zadnjega spraviti v spodobne samske domove in jim zagotoviti predpisani minimalni standard. Tudi pri prehrani smo napredovali: vsak dan skuhamo kar 3500 obrokov.«

»Ste pri tem morali podirati tudi kake ovire?

»Da, lahko bi trdil, da nam je oviro predstavljala tudi pisarniška miselnost. Mnogi se čutijo prikrajšane v primerjavi z delavci na gradbiščih, češ, imajo hrano, pa še terenske dodatke. A rečem vam, delo na gradbiščih je hudi-

čevo trdo - sam sem ga okusil. Ti ljudje so daleč od doma in če ne bodo motivirani, nam bodo ušli.«

»Se pravi, da ima sindikat vedno kak trd oreh...«

»Da, tudi priprave za integracije so trde preizkušnje. Slovensko gradbeništvo je razdrobljeno, vsak dela nekaj po svoje. To ni dobro. Zdaj pletemo

niti okrog Obnove, da bi se nam pridružila. Več nas bo skupaj, močnejši bomo, kajti gradbenikom časi niso ravno naklonjeni: Veste, delavci so danes že dokaj razgledani in tudi pošteno mislijo, le razložiti jim je treba, za kaj gre, in razumeli bodo. Če je kratek stik med vodstvom in bazo, potem gre v delovni organizaciji marsikaj narobe. Ko smo se mi pripravljali na referendum, smo se vsi, ki delamo v sindikatih in v drugih družbenopolitičnih organizacijah DO, pošteno spotili. Treba je med ljudi, jim razlagati, a hkrati tudi poslušati.«

»Ima SCT kot tako veliko gradbeno podjetje težave s pošiljanjem delavcev na zunanja gradbišča?

»Tudi tu ima sindikat svoje prste vmes. Težimo, da gre na primer v Irak čim več domačih delavcev, zlasti tistih, ki jim še ni uspelo urediti težav s stanovanjem. Ti imajo torej prednost.«

»Sicer pa,« je brž nadaljeval, »uspešno rešujemo tudi stanovanjske zagate naših delavcev.«

»Znano je, da gradbeni delavci, zlasti tisti iz drugih republik, preživljajo dopust običajno doma, kako je to pri vas?

»Sindikat spodbuja delavce, da bi hodili na dopuste. Lani je bilo med počitnikarji že 40 odstotkov delavcev iz proizvodnje, kar je uspeh. Skrbimo tudi za rekreacijo, za razna športna tekmovanja, za zdravje pa tudi tako, da pošiljamo delavce na preventivno zdravljenje. Lani je bilo 150 naših na takem zdravljenju, večinoma v Po-reču.«

Atif Purić govori o svoji sindikalni organizaciji naravnost iz srca. Seveda, trideset let dela ji je posvetil in prav je, da je dobil srebrni znak priznanja, za katerega pravi:

»To mi veliko pomeni in mislim, da sem si ga zaslužil, če vsaj malo pogledam nazaj. Zdaj sem pri družbenopolitičnem delu nekoliko spregel in priznanje mi daje vedeti, da se nisem trudil zaman in da sem resnično deloval za dobrobit delavcev.«

Pri tem je treba povedati, da je Atif Purić izredno družbenopolitično dejaven: bil je sodnik porotnik, predsednik krajevne SZDL, večkrat tudi partijski predsednik krajevne organizacije v Preserjah, zdaj predseduje organizaciji ZK v delovni organizaciji in še bi lahko naštevali. No, in sedanje priznanje tudi ni njegovo edino priznanje: ima red zasluge za narod s srebrno zvezdo, priznanje OF - srebrni znak, potem zlato plaketo za požrtvovalnost pri delu in najbrž še kaj. A priznanje sindikatov mu je posebej drago: kako mu tudi ne bi bilo, saj je z njim povezan že trideset let.

A. ADAMIČ

Liljana Kenda

Ljudi, ki se ne izkažejo, bi morali zamenjati

Liljana Kenda, profesorica biologije, sicer pa urednica šolske knjige pri Državni založbi, je dobila srebrni znak priznanja občinske zveze sindikatov za svoje uspešno delo v zvezi sindikatov.

»Bila sem presenečena, moram reči, da prijetno, kajti to priznanje sem prejela že drugič in sem jih povsem resno nameravala vprašati, ali se niso morda